

[Poul Nielson]

op samspillet mellem en levedygtig værftsindustri og et dynamisk, internationalt orienteret rederierhverv er et særligt dansk plus, som bør bevares og styrkes. Men de ting, vi foretager os på dette område, må, som jeg tidligere sagde, nødvendigvis afvejes ud fra en helhedsbetragtning, også en erhvervspolitisk helhedsbetragtning, og vi synes altså, at en fortsættelse af den hidtidige politik med de elementer, som regeringen her har tilkendegivet at man yderligere vil overveje, bestemt ikke er nogen nulpolitik på værftsområdet. Det er tværtimod en linje, der faktisk indtil nu har vist sig at være nok så fornøftig, nok så bæredygtig, når vi sammenligner med resultaterne af en anden politik i de andre lande, vi i øvrigt kan sammenligne os med.

Askjær Jørgensen (FP):

For god ordens skyld skal jeg begynde med at sige, at fremskridtspartiet mener, vi har dygtige folk på de danske skibsværfter, både medarbejderne og ledelsen. Det er dygtige folk, der nok kan producere, uden at staten skal blandes ind i, hvordan de skal bære sig ad med det.

Danmarks kommunistiske parti har naturligvis en demokratisk ret til med en forespørgsel at stille sig op her og ligesom sige, at netop DKP vil gøre noget for værfterne og værfternes medarbejdere. Vi andre har så til gengæld lov til at sige, at netop den politik, som DKP ønsker ført, er den dårligst tænkelige for skibsværfterne og deres medarbejdere.

For en halv snes dage siden så vi henede på Slotspladsen en demonstration, hvor medarbejderne på B&W forsøgte at fortælle befolkningen, hvor tåbelig man ville være i regering og folketing, hvis ikke man ville pøse yderligere nogle millioner kroner ud som støtte til skibsværfterne, denne gang specielt til B&W. I den anledning må man nok gøre opmærksom på, at der i forvejen af skatteyderne og danske virksomheder i andre brancher betales en støtte til værfterne, der svarer til omkring 70.000 kr. årligt pr. beskæftiget i nybygningssektoren ved de danske skibsværfter. 70.000 kr. pr. medarbejder, det er støtten i øjeblikket. Eksempelvis fik man for et års tid siden en del penge oppe på Stålvalseværket. Det blev også vedtaget af

et flertal herinde. Stålvalseværket ejes som bekendt af rederne, og rederne ejer også mange af de danske værfter. Det hænger naturligvis sammen. Hvad skatteyderne har punget ud med og fortsat må punge ud med via de kurstab, der er på salget af skibskreditorobligationerne, er selvfølgelig det område, der tæller mest, hvor det rigtig bliver til nogle penge. De værfter, hvor medarbejderne har tiltvunget sig timelønninger, der ligger 20-25 pct. over gennemsnittet i dansk industri totalt, har altså i deres midte et værft, nemlig B&W, hvor medarbejderne kom og sagde: vi, der får de største timelønninger, vil nu have noget mere støtte af jer andre, der arbejder for en mindre løn, end vi gør. Jeg synes, det er en besynderlig solidaritetsopfattelse.

En af de løbesedler, der uddeltes henede på Slotspladsen – den var gul i dette tilfælde – har en naiv udregning af, hvorledes man kan spare 189 mill. kr. i arbejdsløshedsunderstøttelse pr. år ved at bruge 52 mill. kr. plus noget til diverse til konkurrencemæssig finansiering osv. Hvad man glemmer i regnestykket er, at de penge, man vil have oven i de 70.000 kr. pr. år pr. medarbejder, man får foreløbig, uvægerlig skal hentes op af lommeerne på andre medborgere i samfundet, og det er i de fleste tilfælde medborgere, der har langt mindre indkomster, end værftsarbejderne oppebærer. De penge, som medarbejderne på andre danske virksomheder, f. eks. tekstilindustriens folk, yderligere skulle betale til værfterne, må enten betyde reallønsnedgang hos dem, som betaler, eller højere bruttopris på arbejdskraft i disse andre virksomheder i de andre brancher. Det er det sandsynligste fremfor at forvente, at man ville tåle yderligere reallønsnedgange, og resultatet vil selvfølgelig blive højere bruttopris på arbejdskraft i de andre brancher, der skulle betale den forøgede støtte til værfternes medarbejdere og til værfternes aktionærer. Den realistiske konklusion kan kun blive, at øget støtte til værfterne skal betales med, at andre brancher får højere bruttopris på arbejdskraften. Ringere konkurrenceevne er følgen, og et lavere antal arbejdspladser i andre brancher er slutresultatet.

Spørgsmålet er, om de mange penge, vi allerede bruger på at holde værfterne på benene, ikke kunne bruges langt mere effektivt på andre områder, hvor måske 2-3 gange så